

NIKDO NENÍ DALEKO

Richard Bach

Rae,

děkuji Ti za pozvání na oslavu Tvých narozenin.

Váš dům je vzdálen tisíc mil od mého a já se jen zřídka vydávám na tak dalekou cestu. Narozeniny malé Rae jsou však tím nejlepším důvodem. A já se už nemohu dočkat, až budu s Tebou.

Svou cestu jsem začal v srdci kolibříka, kterého jsme spolu kdysi potkali. Byl vlídný jako vždycky. Ale když jsem mu řekl, že malá Rae roste a já jsem se s dárkem vydal na oslavu jejich narozenin, podivil se.

Dlouho jsme potom letěli beze slova. Nakonec se ke mně kolibřík obrátil a řekl: "Jen málo rozumím tomu, co říkáš. Nejméně ze všeho ale rozumím tomu, že ses na oslavu vydal."

"Samozřejmě, že jsem se na oslavu vydal," odpověděl jsem. "Co je na tom nepochopitelného?"

Mlčel. Teprve když jsme dorazili k sovímu hnízdu, zeptal se: "Mohou nás míle opravdu dělit od přátel? Chceš-li být s malou Rae, nejsi už vlastně s ní?"

"Malá Rae roste a já jsem se s dárkem vydal na oslavu jejich narozenin," řekl jsem sově. Po tom, co řekl kolibřík, mi to vydal jsem se znělo trochu divně, ale řekl jsem to tak, aby to sova pochopila. Také ona dlouho mlčela.

Bylo to přátelské ticho. Když jsme dorazili k orlímu hnízdu, sova promluvila: "Jen málo rozumím tomu, co říkáš. Nejméně ze všeho ale rozumím tomu, proč říkáš své kamarádce malá."

"Ale ona je opravdu malá," bránil jsem se, "ještě není dospělá. Co je na tom nepochopitelného?"

Sova se na mě podívala svými temně zlatavými očima, usmála se a řekla: "Přemýšlej o tom."

"Malá Rae roste a já jsem se s dárkem vydal na oslavu jejich narozenin," řekl jsem orlovi. Po tom, co řekli kolibřík a sova, mi to vydal jsem se a malá znělo ještě divněji, ale chtěl jsem, aby to orel pochopil.

Letěli jsme spolu přes hory a nechali se unášet horským větrem.

Tu konečně orel promluvil: "Jen málo rozumím tomu, co říkáš. Nejméně ze všeho ale rozumím slovu narozeniny."

"Samozřejmě, že narozeniny. Oslavíme čas jejich narození, počátek jejího života, hodinu před níž nebyla. Co je na tom nepochopitelného?"

Orel složil křídla, zamířil k zemi a měkce přistál na poušti. "Existuje snad hodina, ve které její život začal? Nemyslíš, že tady Rae byla dřív, než veškerý čas?"

"Malá Rae roste a já jsem se s dárkem vydal na oslavu jejich narozenin," řekl jsem jestřábovi. Po tom, co řekli kolibřík, sova a orel, mi to vydal jsem se, malá a narozeniny znělo stále divněji, ale chtěl jsem, aby to alespoň jestřáb pochopil.

Poušť se ztrácela v hlubinách pod námi a jestřáb mi řekl: "Víš, jen málo rozumím tomu, co říkáš. Nejméně ze všeho ale rozumím tomu, že Rae roste."

"Ovšemže roste. Každým rokem se vzdaluje dětství a přibližuje dospělosti. Co je na tom nepochopitelného?"

Jestřáb přistál na opuštěné pláži. "Vzdaluje se dětství? Ale to ještě neznamená, že roste." Vznosl se do vzduchu a byl pryč.

Racek, jak jsem věděl, byl velmi moudrý. Když jsem letěl s ním, přemýšlel jsem pečlivě, co mu řeknu, aby až promluví poznal, co jsem se naučil.

"Racku," zeptal jsem se nakonec, "proč se mnou letíš k Rae, když víš, že už s ní vlastně jsem?"

Racek zakroužil nízko nad mořem, přelétl přes kopce, přes ulice města a lehce dosedl na střechu.

"Protože nejdůležitější je," odvětil, "abys poznal celou pravdu. Než ji poznáš, než ji dokonale pochopíš, bude se ti pomoci strojů, lidí a ptáků jen po kouskách odhalovat. Ale pamatuj si, že naše neznalost ještě neznamená, že pravda neexistuje."

A byl pryč.

Teď nastal čas rozbalit dárek pro Tebe. Dárky z kovu a ze skla se brzy rozbijí nebo omrzí. Mám pro tebe něco lepšího.

Je to prstýnek. Zářící zvláštním svitem a nikdo Ti ho nemůže vzít, nikdo ho nemůže zničit. Ty jsi jediná na celém světě, kdo tento prstýnek vidí, tak jako jsem ho viděl jenom já, když patřil mně.

Tvůj prstýnek Ti dá zvláštní moc. Když si ho navlékneš na prst, můžeš se vznést na křídlech všech ptáků.

Uvidíš pak svět jejich zlatýma očima, dotkneš se větru, který jim pročesává sametové peří a poznáš radost ze stoupání do oblak. Celý svět a všechny starosti zanecháš daleko pod sebou. Můžeš se vznášet v oblacích, jak dlouho budeš chtít, třeba celou noc, až do východu slunce. Když se budeš chtít vrátit, všechny tvé otázky budou zodpovězeny a tvé obavy se rozplynou.

Jako všechno, co nevidíme a čeho se nemůžeme dotknout, poroste kouzelná síla Tvého dárku tím víc, čím víc ho budeš používat.

Zpočátku si možná prstýnek navlékneš jen venku, když ptáky, se kterými bys chtěla vzlétnout, uvidíš. Ale později, až se naučíš s prstýnkem správně zacházet, budeš létat také s ptáky, které nevidíme. A nakonec zjistíš, že nepotřebuješ ani prstýnek, ani křídla ptáků, a že vysoko nad mraky můžeš vzlétnout sama.

Až nadejde tento den, musíš dát prstýnek někomu, kdo si s ním bude vědět rady, kdo dokáže pochopit, že jediné, na čem záleží, je stvořeno z pravdy a radosti, nikoli z kovu a ze skla.

Rae, učil jsem se od našich přátel ptáků a Tvé narozeniny s Tebou oslavím naposled.

Nemusím k Tobě cestovat, protože už s Tebou vlastně jsem.

Nebudu ti říkat malá, protože jsi vyrostla a těšíš se z radostí života jako my všichni.

Nemáš narozeniny, protože jsi tady odjakživa, nikdy jsi se nenarodila a nikdy nezemřeš. Nejsi dítětem lidí, kterým říkáš otec a matka, jen jejich společníkem na zářné a dobrodružné cestě za poznáním.

Každý dárek od přítele je přáním štěstí, a stejně je tomu také s tím mým.

Leť nekonečnem svobodná a šťastná. Stačí si jen pomyslet a budeme zase spolu, uprostřed jediné velké slavnosti, která nikdy nekončí.